

Gewetenloos

Gewetenloos

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Topgeheim
Ijskoud

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books

ISBN: 9789402120226

© 2014 Martin Brouwers

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

INHOUD

1. *Een merkwaardig nieuwsbericht*
2. *Het raadsel wordt groter*
3. *Boem!!!*
4. *De eerste puzzelstukjes*
5. *Heel veel antivries*
6. *Mawusi*
7. *Speculaties*
8. *Een oude bekende doet zijn intrede*
9. *Het spoor weer opgepakt*
10. *Miauw miauw...*
11. *Problemen in Ghana en Nederland*
12. *In het hol van de leeuw!*
13. *Erop of eronder...uit*
14. *Een onplezierige rit*
15. *Op de vlucht!*
16. *De stok in het hoenderhok gegooid*
17. *Abeeku is ongerust en Jim ontdekt meer*
18. *Theo krijgt bezoek*
19. *Rechercheur Klaassen en assistent Uiytdenwilge*
20. *Het mysterie eindelijk opgelost!*
21. *Onrust in het hospitaal*
22. *Ongenode gasten!*
23. *Veel gespuis en een grote, logge, bruine truck*
24. *Bijgepraat op het politiebureau*
25. *Vluchtplan*
26. *De stilte voor de storm, en stormen doet het!*
27. *Onder bewaking en de laatste loodjes voor de logge, bruine truck*
28. *Afwachten*
29. *Belangrijke ontwikkelingen*
30. *Juist toen je dacht dat het weer veilig was...*
31. *Finale!*
32. *Nog een kopje koffie?*

1. Een merkwaardig nieuwsbericht

Het was een prachtige vrijdagmiddag. De zon scheen, het was zesentwintig graden en zojuist was de zomervakantie begonnen. Althans voor het zuidelijke deel van Nederland waar Jim Callahan woonde. In groten getale trokken mensen eropuit en sloten zich aan bij de kilometers lange files die inmiddels al ontstaan waren. Sommige files trokken sporen richting andere gebieden in het land, andere liepen als spoortjes die regendruppels op een ruit trekken het land uit, naar verdere bestemmingen. Natuurlijk waren er ook de thuisblijvers, mensen die om wat voor reden dan ook besloten hadden deze vakantie thuis te blijven. Sommigen hadden er geen behoefte aan huis en haard te verlaten of namen genoegen met het maken van dagtrips. Weer anderen hadden hun vakanties in het voor- of najaar gepland, veelal om de grote zomervakantiedrukke te mijden. Dromerig staarde Jim Callahan naar de lange rij auto's die langzaam vooruit kroop op de weg beneden hem. Hij zat met een glas limonade achter het grote raam in de woonkamer en vroeg zich af waar al die mensen naar toe zouden gaan. Auto's, gevuld met mensen, beladen met dakkoffers, fietsen en veel met caravans en aanhangwagens. Ja, de dag waarop de zomervakantie begon was altijd een hele speciale dag. Hij had het afgelopen schooljaar met gemak en met heel goede cijfers afgerond en zou na de vakantie het tweede leerjaar in het voortgezet onderwijs ingaan. Ook zijn vriend Mark mocht naar het tweede jaar, zij het met iets minder goede cijfers dan Jim. Op de achtergrond luisterde Jim naar de radio, waarop zojuist een nieuwsuitzending begon. Hij nam nog een slok van zijn limonade, die warm aan het worden was, toen er plotseling

iets werd gezegd dat vanwege zijn grote belangstelling voor het ongewone en avontuurlijke, onmiddellijk zijn belangstelling trok:

“...een zeer ongebruikelijke buit buitgemaakt. De brutale overvallers gingen er namelijk met tientallen flacons antivries vandoor!” Van de daders ontbreekt verder elk ...”

Hij sprong op van zijn stoel, liep naar de radio en draaide de volumeknop wat verder open.

“...ook in andere plaatsen in het land werden benzinstations overvallen. Overal betrof de gestolen waar antivries! De politie was snel ter plaatse maar de daders waren bij aankomst telkens al verdwenen. Het is een raadsel waarom de overvallers nu juist zulke grote aantallen antivries meegenomen hebben. Eventuele getuigen worden verzocht zich te melden bij de politie in hun woonplaats en wellicht dat de politie later op de dag meer inlichtingen kan verschaffen. Dan gaan we nu naar buitenlands nieuws...”

???? Wat moest je nu met antivries in de zomer, vroeg Jim zich af. En dan zoveel! Hij fronste zijn wenkbrauwen, zette zijn lege glas op de tafel voor hem en liep de trap op, naar zijn slaapkamer. Daar klikte hij meteen zijn computer aan en wachtte ongeduldig tot deze opgestart was. Na een piepje, wat geluidjes en beeldwisselingen was het zover. In het zoekschermje van Google typte hij:

antivries en vervolgens op ‘zoeken’.

De zoekresultaten leverden vrijwel alleen maar reclames

van bedrijven en winkels op en bevestigden alleen maar wat hij eigenlijk al wist: antivries wordt gebruikt in radiateurs van auto's ter voorkoming van oververhitting van de motor. Gewone koelvloeistof zou bij vorst bevroren waardoor de motor niet voldoende gekoeld meer zou worden. Veel wijzer werd hij echter niet. Het scheen gewoon te koop te zijn in autoshops en andere winkels, supermarkten en bij garages en...benzinstations. Hij had de plastic flessen vaak genoeg in hun garage op de plank zien staan en wanneer zijn vader, voor de winter inviel, de radiator van hun auto vulde met antivries. Vragen als: wat is er nu verder nog zo bijzonder aan het spul en waarom wordt het juist bij benzinstations gestolen, spookten door zijn hoofd. Wat moest iemand nu met zo'n enorme voorraad antivries, en dat terwijl het buiten zesentwintig graden Celsius is? Ja, het lag wel voor de hand dat alle gestolen waar uiteindelijk bij een en dezelfde persoon terecht zou komen. Het ging immers om een en hetzelfde product en alle diefstallen waren vandaag gepleegd, uitgerekend op een drukke dag als vandaag. Van de nieuws-sites op het internet werd hij ook al niet veel wijzer. Deze konden niet meer vertellen dan wat hij al op het nieuws op de radio had gehoord. Dit was een vreemde zaak waar hij op dit moment helemaal niets mee kon. Hij zou weer naar beneden gaan, naar zijn limonade en het nieuws op de radio maar blijven volgen. De politie zou ongetwijfeld spoedig de beelden van de bewakingscamera's bekeken hebben en dan zouden de daders aan de hand van de kentekenplaten van de auto's wel opgespoord worden. Maar de vraag waarom er zoveel antivries gestolen was bleef hem hardnekkig bezighouden.

Elders in het land, voor het hoge, ijzeren, gesloten toegangshek naar het terrein van een autosloperij, stopte een onopvallende grijze auto. De bestuurder stapte gehaast uit en liep naar de kleine intercom die aan het hek bevestigd was. Na op de bel gedrukt te hebben klonk een nauwelijks verstaanbare, norse stem uit de luidspreker: ‘Ja...wa mot je?’ ‘Klaas hier, samen met Stefan. We hebben wat voor je,’ antwoordde de gehaaste man. ‘Kom maar verder...de poort is open,’ klonk het weer door de intercom waarna de man, die dus Klaas heette, de grote, zware poort openduwde, gehaast weer in de auto stapte en door een flinke trap op het gaspedaal te geven het terrein opstootte. Een wolk van zand en kiezels spoot achter de banden omhoog waardoor de auto vanaf de ingang niet meer te zien was. De auto hield stil voor de deur van een van stalen damwandplaten gefabriceerde loods. Net als het houten kantoortje ernaast was de loods geen technisch hoogstandje, maar voldeed hij prima. De deur werd onmiddellijk opengedaan en een chagrijnig, onsmakelijk uitzierend, tonvormig mannetje kwam met een grote, lege krat naar buiten en liep zonder zijn gasten aan te kijken naar de achterkant van de auto. Van binnenuit de auto werd de kofferbak opengedaan. Met een tevreden blik bekeek het mannetje de inhoud van de kofferbak: minstens dertig flacons antivries. Onmiddellijk begon hij de flacons over te laden in zijn krat en droeg deze naar binnen, de loods in. Hij scheen totaal geen moeite te hebben met de behoorlijk zware krat die minstens zestig kilo moest wegen. Na de krat weggezet te hebben liep hij terug naar de auto waar Klaas en Stefan nog steeds zaten te wachten. Uit zijn achterzak haalde hij een verfrommelde envelop tevoorschijn en gaf deze aan Klaas, wiens gezicht meteen een vrolijkere uitdrukking kreeg.

‘Tellen man, je moet het tellen man!’ zei Stefan, die tot dan nog niets gezegd had.

‘Tellen doe je maar buiten de poort!’ blafte het chagrijnige mannetje op zijn beurt. ‘Maak maar gauw dat jullie wegkomen...en je weet het: mondje dicht, of anders...’ en hij maakte daarbij een gebaar dat de twee mannen niet echt beviel. Even gehaast als ze gekomen waren maakten ze dat ze weer weg kwamen, zonder het hek dicht te doen. Luidruchtig mopperend liep het chagrijnige mannetje naar de poort om deze te sluiten toen alweer een volgende auto arriveerde. Net zoals zijn vorige gasten ontving hij ook deze gasten met een zeer onvriendelijk: ‘Wa mot je ?’ en ontdeed ook hen van hun aanzienlijke vracht antivries.

2. *Het raadsel wordt groter*

‘Hoi Jim,’ riep Mark die zojuist door Jim’s moeder was binnengelaten. ‘Zin in een beetje fietsen? Er zijn ten minste geen files op de fietspaden en in het bos!’ ‘Ha ha,’ reageerde Jim, ‘daar heb je gelijk in. Het is op dit moment verschrikkelijk druk op de wegen. Wil je wat drinken voor we vertrekken?’ ‘Graag,’ was Mark’s antwoord, het is best warm.’

Terwijl Jim naar de keuken liep en wat fris inschonk riep hij naar Mark: ‘Is het goed dat we even de nieuwsberichten afwachten? Zal niet lang meer duren.’ ‘Best,’ was Mark’s reactie. ‘Is er iets interessants gebeurt dan?’ ‘Ach, waarschijnlijk niets bijzonders, antwoordde Jim, ‘er was daarstraks een nogal vreemd bericht over een reeks overvallen op benzinstations.’

Mark fronste zijn voorhoofd. ‘Dat is toch niets nieuws? Overvallen vinden toch haast elke dag plaats?’

‘Ja,’ zei Jim, ‘maar wacht maar tot je hoort wat er gestolen is. Luister, daar heb je het nieuws...’ en hij draaide de volumeknop van de radio verder open.

“...beginnen deze nieuwsuitzending met de merkwaardige reeks overvallen op benzinstations verspreid, in het hele land. Een politiewoordvoerder wist te vertellen dat het, voor zover bekend is, gaat om minstens honderd brutale overvallen of diefstallen, allemaal min of meer op hetzelfde tijdstip gepleegd. In totaal is er een enorme hoeveelheid antivries buitgemaakt en van alle daders ontbreekt nog elk spoor. Op de meeste door bewakingscamera’s vastgelegde beelden zijn geen vluchtauto’s waarneembaar maar de politie stelt een onderzoek in naar de weinige vluchtauto’s

die wel op de beelden te zien zijn. Ook de daders zijn onherkenbaar door hun bivakmutsen en sjaals. De politie tast volledig in het duister omtrent het motief van deze zeer opmerkelijke overvallen. Wellicht dat we U in een van onze latere nieuwsuitzendingen meer kunnen vertellen. Dan nu nieuws uit het buitenland...”

Jim draaide de volumeknop weer terug en de twee keken elkaar zwijgend aan, ondertussen een slok van hun limonade nemend.

Mark verbrak uiteindelijk de stilte.

‘Tja, wat moet je daar nu van denken? Wat moet je midden in de zomer nu met antivries? Het is buiten minstens zesentwintig graden.’

‘Zevenentwintig inmiddels,’ vulde Jim hem aan terwijl hij op het thermometerdisplay op de kast keek dat ook de buitentemperatuur aangaf.

‘Volkomen zinloos,’ ging Mark verder, ‘dat hoef je nú toch niet in je auto te doen?’

Jim staarde naar buiten, naar de nog steeds eindeloze stroom auto’s die over de hoofdweg ver onder hun huis voorbij kroop.

‘Misschien wordt het wel opgeslagen en in de winter verkocht. Of de partijen gaan naar het buitenland, misschien is de antivries daar goed geld waard. Naar het waarom kun je alleen maar gissen. In ieder geval moet er iemand zijn die deze actie georganiseerd heeft. Meer dan honderd overvallen, allemaal ongeveer op hetzelfde tijdstip gepleegd, dat kan geen toeval zijn. Hier moet iemand achter zitten die een bedoeling heeft met al dat spul. Waarschijnlijk is het zo dat alle gestolen ladingen uiteindelijk allemaal samengebracht zullen worden op één centraal punt. Misschien na een of twee tussenstations,

maar uiteindelijk zal het allemaal bij elkaar ergens opgeslagen worden. Het is zeer onwaarschijnlijk dat ruim honderd auto's, volgeladen met antivries, het land zullen verlaten.'

'Nee,' viel Mark in, '...en zeker niet met deze verkeersdrukte.'

'Verkeersdrukte,' zei Jim, nog steeds naar buiten starend, 'wat een perfect moment om een actie als deze uit te voeren. De politie zal zijn handen vol hebben aan de vakantiedrukte, en auto achtervolgingen zijn praktisch onmogelijk op dit moment. Ook bij de benzinestations is het natuurlijk een drukte van jewelste.'

Jim fronste zijn voorhoofd, 'hmm, goed uitgekiend. En gezien het grote aantal deelnemers aan de overvallen is hier duidelijk een goede voorbereiding aan vooraf gegaan.'

'Eh...Jim...fietsen?' onderbrak Mark hem.

'Oh, ja...natuurlijk,' antwoordde Jim, ontwakend uit zijn mijmeringen. 'Laten we eens wat ruige bospaden op gaan zoeken. Ik haal m'n fiets uit de schuur en zie je zo aan de achterkant.'

Enkele minuten later vlogen twee mountainbikers in korte broeken en T-shirts over de zandheuveld van het prachtige bosperceel, niet ver van Jim's huis vandaan. Het huis bevond zich op een heuvelrug in een groene, bosrijke omgeving die doorkliefd werd door de verkeershoofdweg waar je eigenlijk geen last van had. Het centrum van de stad lag anderhalve kilometer verderop. De school van de twee jongens lag weliswaar aan de andere kant van de hoofdweg maar was te bereiken via een enkele jaren geleden aangelegde fietsersbrug. Opvallend was de stilte en de twee hoefden geen rekening te houden met andere fietsers of wandelaars. De steeds toenemende warmte, echter, maakte